

Nagy Ferenc SJ

Szőlőkislak 1931. január 8 –

Pilisvörösvár 2018. március 17.

Nagy Ferenc 1941 és 1949 között Keszthelyen járt gimnáziumba. A jezsuita noviciátust a budai Manrézában kezdte el 1949 augusztusában. 1950 májusában Szegedre került, onnan az ÁVO a jászberényi kényszertartózkodási helyre vitte, ahonnan megszökött. Két évig teológiát tanult a Központi Szemináriumban, majd 1952-től 1954-ig Budapesten dolgozott segédmunkásként. 1954 és 1956 között külső hallgatóként tanult a Hittudományi Akadémián. 1956-ban elhagyta az országot. 1958–60-ig a hollandiai Maastrichtben folytatta tanulmányait, ahol 1958. augusztus 22-én pappá szentelték.

1960–61-ben a magyar menekültek között végzett lekipásztori szolgálatot. 1961-ben Drongenben elvégezte a harmadik probációt. 1961 és 1964 között Rómában morális teológiából doktorált a Gergely Egyetemen. 1964-től 1970-ig Montrealban, a Szeplőtelen Fogantatás Kollégiumban tanított morális teológiát; az ezt követő két évben a leuveni magyar egyetemisták kollégiuma, a Mindszenty kollégium igazgatója volt; 1972 és 1980 között a Vatikáni Rádió magyar szerkesztőségében dolgozott. 1980-tól 1987-ig a kanadai Hamiltonban szerkesztette *A Szív* folyóiratot, közben lekipásztori munkát végzett. 1987 és 1989 között Torontóban a novíciusmester segítője, sociusa volt. 1989–92-ben Bécsben a *Szolgalat* című folyóiratot szerkesztette. 1992-ben hazaköltözött Budapestre, ahol a *Távlatok* társszerkesztője volt, valamint az első években *A Szív* szerkesztője – később a szerkesztőbizottság elnöke lett. E munkák mellett rendszeres kisegítő lekipásztori feladatokat vállalt többek között a pestszentlőrinci plébánián.

1993 és 2005 között minden évben szervezte és vezette a pap- és szerzetesszülők számára tartott lelkigyakorlatokat. Munkája a *Távlatok*nál 2007 végén, a lekipásztorkodásban pedig 2012-ben fejeződött be. 2014-től élt a pilisvörösvári idősök otthonában, haláláig.

Ferenc atya vallomása a jezsuita hivatásáról: „Jézus az én teremtményi mivoltom és az én személyiségem ősmintája; a mennyei Atya testvérének és munkatársának teremtett engem. Jézus csodálatos volt, tiszta, egyszerű, hűséges, boldog. A teremtményi és emberi világ sok örömet, sok gondot és munkát, sok szenvedést adott neki. Mint testvére és munkatársa velem járom az élet útjait. Az ő Társaságának hűséges és gyarló tagja vagyok; ő folyton igénybe veszi az életemet, és folyton megbocsát nekem.”

Művei: doktori disszertációja: *Circa origines doctrinae christianae de moralitate pollutionis tentamentum historicum* (Róma, 1964); 1972 és 1980 között a Vatikáni Rádió magyar műsorának társszerkesztőjeként Szabó Ferencsel együttműködött a Xavier Léon-Dufour által szerkesztett *Biblikus teológiai szótár* fordításában és szerkesztésében (Róma, 1976), valamint a *Teológiai Kiskönyvtár* sorozat (34 füzet) szerkesztésében, kiadásában, továbbá több vallásos könyv (*Ábrahámtól Jézusig, Krisztus tanúi a történelemben*) római kiadásában és hazaküldésében. Számos tanulmányt írt a *Szolgálat*, majd a *Távlatok* folyóiratban. Egyéb írások: *A kassai vértanúk* (Budapest, 1995); „Egyház-Nép-Szavazás” Magyarországon (Budapest, 1995) *Pálos* 183; (MJTN 161–2; MKL IX. 442); *Templomról templomra* (MJV I. 299–303). Róla szóló irodalom: Nemesszeghy Ervin: *P. Nagy Ferenc SJ. Jezsuiták küldetése* 12; *Nagy Ferenc; Kortárs magyar írók – 1945–1997* (II).